

10(18)#1 2021

UVOD

Predrag Finci

Flat 5, Rosa Freedman Ctr.
17 Claremont Way, London, England
predrag.finci@gmail.com

Korona, bilješke

1.

Gotovo svuda samo jedna vijest: korona. Pandemija.

Odjednom se sve promijenilo. Gotovo sve oko nas, mnogo toga i u nama. Svijet se promijenio. U doba pandemije kovida postao jedan. Nažalost, nakratko i samo u nesreći, ali barem tada.

2.

Još uvijek svako jutro krenem uz ulicu, u šetnju ili kupovinu. Izbjegavam autobus. Sve je manje svijeta na ulici, tišina sve veća, sve češće svi kontaktiramo s drugima samo telefonom ili novim elektroničkim sredstvima komuniciranja. Ljudi kupuju više nego ikad, ali samo hranu i higijenske potrepštine. I u prodavaonicama manje osmijeha, manje ljubaznosti nego ranije. Atmosfera me neobično podsjeća, mada samo u naznakama, na onu u Sarajevu na nekoliko dana pred rat. Doduše, ovdje, u Londonu, sve je pod kontrolom, radnje rade, nitko ih ne pljačka, ali je neprijatelj svuda oko nas. Premjer umiruje stanovništvo, poduzete su mjere, bit će hrane, lijekova, sve što stanovništvu treba, premda će, naglašava, nažalost biti žrtava. To je svakako opreznije od Izetbegovićeve izjave da rata u Bosni neće biti. Na vijestima gotovo samo govore o pandemiji korona virusa. Savjeti, kao i pred rat, bez naročite učinkovitosti. Ljudi su i prije prali ruke, i prije stariji nisu izlazili kada se prehlade ili imaju temperaturu. Ali, sada su "stariji građani" postali opasnost. Vidim i sam kako mi se izmiču na ulici, čak i mladi snagatori misle da sam opasan, nisu kada sam bio mlad. Umnoženi strahovi stvaraju kolektivnu paranoju. Ponovo su se razmahale i stare rasne predrasude, ovaj put usmjerene prema ovdašnjim Kinezima, u čijoj četvrti sada gotovo nikoga. Starijima se sugerira da ne izlaze iz kuće. Možda bi trebali na javnim mjestima (premda nikome nije mnogo do njih) napisati "Zabranjeno za starije od 60"! Ali, sada već izgleda da je to bila samo nada. Ne umiru samo stari, nego svi, svugdje, u svim klimatskim okolnostima. Mnogi govore, kao i ja, da je ova ofenziva smrtonosnog virusa slična ratu. Ali, u ratu znaš s kim ratuješ. Ovaj neprijatelj je mnogo opasniji. Nevidljivi, nijemi neprijatelj. Na sve strane, u svakome. Nitko ne zna kako se od njega možemo potpuno zaštititi, ni kada će i gdje napasti. U ratu sam sebi govorio da smrt dođe brzo; sada ponovo mislim, sebe tješim: ni u najgorem slučaju umiranje od ovog virusa ne traje dugo. Kao i u ratu, sada bi svako mogao ispričati svoju priču. I u tom pogledu isti osjećaj kao u ratu: čemu o tome govoriti, kada je svaka osobna nesreća nesreći bližnjeg slična. A pomoći možemo teško i sebi samima. Nego se nadati, neće dugo. Na ovaj ili onaj način, neće sigurno dugo. I opet sve više mislim o ljudskoj nemoći u odnosu na prirodu, u kojoj se oduvijek potencijalno postojalo svako dobro, ali i sve opasnosti, koje se povremeno razbude, pomalo fatalistički mislim o nekoj tajnovitoj sili, koja uspostavlja svoj red, mislim o onome što nam još nije znano, a utiče na naše sudbine. Koja ni u najbolja vremena ne ovisi samo o nama.

3.

Ljudi kupuju, sve što vide od hrane i pića kupuju. Sjećanje na rat: svaka konzerva koja nije bila pojedena i poslije rata bila bačena oteta je od nekoga tko je umro od gladi i iscrpljenosti.

4.

Korona Virus je učinio jednu dobru stvar: razbudio je našu svijest o kozmosu, o nuždi sklada s logosom stvari, brizi o okolišu i potrebi suradnje s prirodom, a samoj prirodi pomogao da se oslobodi prljavštine. Nadam se da u tu prljavštinu ne spada i ljudska vrsta.

5.

Moj strepnja piše tekst u doba pandemije virusa korona. Naslovih ga Post-borgesovska tiskara. Tekst mi nije objavljen u Oslobođenju. S glasilom sam dugo surađivao, to mi se po prvi put dogodilo. Možda s pravom nisu htjeli objaviti tekst, jer je bio obeshrabrujući. Bilo bi to ranjavanje ranjenih. Mračne tekstove ljudi čitaju kada im je dobro, kao što gledaju filmove strave i užasa kada nije oko njih stvarna prijetnja i opasnost. A sada bi trebao pisati samo nešto vedro, nešto što se otima smrti. Tekst sam ipak sačuvao, onda ga poslao Jergoviću, on ga odmah objavio i na svom FB zidu napravio ovaj komentar: „Predrag Finci je napisao priču koju možete pročitati na dva načina. Kao priču o zbilji, jer je tako napisana: i priča će vas malkice ubiti u pojam. Kao borhesovski artefakt, jer je i tako napisana: i priča će vas oduševiti. Pa izvolite, čitajte .”

6.

Rijetko sam dolazio u dućan na uglu iako mi je najbliži kući. Nije u dućanu bilo mnogo proizvoda, tek poneki kupac, gazda uvijek namršten, jedva i pozdravi. Od kada je nastala pandemija, u radnji gužva, na njegovom licu se konačno pojavio osmijeh.

7.

Takvo doba: mislim sve bi moglo biti još gore, nadam se najboljem. Ljudi se ujedinili, nestale podjele, utihnule mržnje, nitko ne sluša maloumne političare, svi nastoje pomoći koliko mogu. Pa pomislim: dobri su ljudi. A onda, sa uvijek prisutnom sumnjom, pomislim i: kakvi su to ljudi kada samo pred opasnošću postaju bolji? A neki, što je posebno razočaravajuće, baš tada još gori. Srećom, oni dobri još bolji.

8.

Htio bih da ne pišem o koroni, a ne znam mogu li o ičemu drugom. Iz nekoliko razloga. Ne mogu, jer je to najveći problem s kojim se u ovom trenutku svi suočavamo. Svjetske zdravstvene organizacije i mediji na sve strane oglašavaju: „Stanovnici svih zemalja, čuvajte se”. Kovid 19 je postao zajednička briga i tema svijeta. U svijetu u kojem živim, u Velikoj Britaniji do te mjere da predstojeći „Brexit” nije naročito ili barem ne toliko važna vijest, iako će i to trajno utjecati na ovdašnji život. Nitko postignutim sporazumom nije zadovoljan, ni oni koji su bili za, ni oni koji su bili protiv ovog razlaza. A i kako bi bili, kada se sva ta priča oko britanskog napuštanja EU otprilike svela na to da će ljudska prava u još uvijek ujedinjenom kraljevstvu biti manja, nesigurnost ništa manja nego ranije, radni ugovori manje pravedni, prispjeli ilegalni emigranti u još težoj poziciji nego ranije, a sve cijene barem nekoliko postotaka više. Ljudi ipak trenutno mnogo više brinu o pandemiji i prinudnoj izolaciji, nego o političkoj i ekonomskoj budućnosti zemlje. Sada je već registriran i mutirani virus, pa su neke zemlje prekinule zračne veze sa Otokom. Koji postaje Otok u svakom pogledu.

9.

Bilo bi, naravno, nerazumno praviti se kao da problema pandemije korone nema, bez obzira što mislimo o njegovim uzrocima. Uvijek kada neka prijetnja nadvije ona postaje prva briga i nerazumno, a i nemoralno bi bilo ne voditi o njoj računa.

U demokratski ustrojenim zemljama političari uglavnom nastoje da se biračkom tijelu dopadnu, rjeđe da svoje ideje nametnu. Prvi su često bliski kratkovidnom populizmu, drugi lako mogu početi nalikovati zlokobnom političkom totalitarizmu, pa radije savjetuju nego što napadno sugeriraju i zahtijevaju. A u trenutnoj situaciji i konzervativci i oni skloni liberalizmu ipak moraju da se ponašaju kao zastupnici „nanny state”. Zato vlada upozorava da nas vakcina, barem za nekoliko sljedećih mjeseci, neće spasiti, a oni koji su skloni teorijama zavjere dokazuju da će nas vakcina sve uništiti. No, ako je smrt svakako blizu, bolje je probati odgoditi, možda vakcina pomogne.

10.

Sjećam se kako mi je davno jedan dugogodišnji političar rekao da u doba katastrofa političari neometano mogu sprovesti mnoge nepopularne mjere. Tako su gotovo neprimjetno prošle sve nove političke odluke, odobravane sve vrste ograničenja, a nije puno nemira izazvalo podizanje cijena prehrambenih artikala i lokalnih taksi. Naravno, sadašnja vlast će platiti svoje rukovođenje ovom „zdravstvenom krizom”, jer će biti optužena za sve negativne posljedice, a njene posljedice će sigurno biti ogromne, najprije zdravstvene (a tu će, rekao bih, više štete biti na psihološkom nego na fizičkom planu), potom posljedice na planu društvenih odnosa, a ekonomska šteta je već očigledna.

I doista, mnogi su se već navikli na svijet bez kontakata, knjižnica, kina, kazališta, bez kulturnih navika i predali preživljavanju od danas do sutra, u kojem je najvažnije da ima hrane i vode, drugo ih baš briga. Mrak je već stigao. Pred ovogodišnje božićne i novogodišnje blagdane mnogi su napustili velike gradove, London posebno, kao da su u strahu bježali od smrti ili se nadali da će u nekom dalekom mjestu sa svojim bližnjima biti sigurniji. Oni kojima je ova prisilna odijeljenost od svijeta dodijala, postavljaju radikalna pitanja o osobnoj slobodi. Imamo li pravo na smrt? Jesam li slobodan umrijeti ako mi nije do mene samog u ovom vremenu skućenog života? Ili, manje radikalno, imam li pravo riskirati i živjeti na vlastitu odgovornost? Ali, onda dolazi pitanje granica vlastite slobode, jer mi nismo slobodni da svojim odlukama i ponašanjem ugrožavamo Drugog i štetimo bližnjima. Nemoralno bi bilo i izlagati druge riziku ili ne brinuti o njima, ma koliko mislili da je odbacivanje „zaštitnih mjera” pravo slobodne ljudske jedinice, jer nismo slobodni ugrožavati druge. A tu je u pitanju i etičko držanje svakog od nas. Tada se vraćamo onim načelima koja su formulirana već u antička vremena, a koja nas upozoravaju da su medicinska (zdravstvena) pitanja u sprezi sa etičkim pitanjima. I da je solidarnost nužna ako hoćemo da se izbavimo iz teške situacije, pa i iz ove u kojoj smo. Tek nakon toga može doći do „svođenja računa” na svim nivoima. Na političkom planu prije svega, jer će to postati prvo pitanje: što ste i kako činili u doba pandemije?

11.

Sinoć na BBC 4 snimak briljantne predstave Ujka Vanja, malo osuvremenjena drama A. P. Čehova. Prava drama za kraj ove godine: Čehovljevi prigušeni humor, njegovi ranjeni junaci, njegov tugaljivi optimizam. Majstorska režija, briljantna gluma (treba li to uopće reći kada su u pitanju londonska pozorišta/kazališta), svaka uloga sjajno donesena. Na kraju se pogase svjetla. Glumci pozdravili jedni druge. Predstava završena. Nema aplauza, prazna sala. Korona.

12.

Moj susjed, s kojim ponekad pijem kavu, zna da se bavim filozofijom. Ne znam što on pod filozofijom podrazumijeva, ali mi se po njegovom pitanjima čini da on pod filozofima podrazumijeva neke „**stručnjake opće prakse**”, koji imaju odgovore na sva pitanja. Zato me svaki čas pita o nečemu drugom. U zadnje vrijeme samo o **koroni**, a tome odmah uslijedi pitanje kada će kavane početi raditi kao nekada, hoćemo li moći uskoro bez brige otići na po jednu.

O tome ponešto kažem, ali za razliku od sveznalica koje se na sve strane oglašavaju pod raznim pseudonimima sa izvještajima iz svojih fantazija, ne znam mnogo. **Imam mnogo više pitanja, nego odgovora.**

Tvrdnja u filozofiji mora biti dobro utemeljena, razložna i argumentirana. U njoj ne smije biti **brzopletosti**. Je li refleksiji nužna distanca u promišljanju problema i fenomena? Nužno joj je odstojanje od osobnog interesa, od samog predmeta interesa, a i vremensko odstojanje. Može li

onda filozofija odgovoriti na izazov trenutka? Iskustvo uči mišljenju. Mislimo situaciju, a situacija uvjetuje mišljenje. Ne diktira mišljenje iskustvo, nego **iskustvo mišljenje**. Jedno je ono što sam o ratu mislio za vrijeme rata, pogotovo dok sam ratu izravno svjedočio i ratne nedaće osjećao, a drugo što danas o ratu mislim. Kada pomislim na rat i danas je u meni isti osjećaj, ali sada malo bolje znam zašto je rat bio. Spoznaja mijenja našu predodžbu. Što je potpunija, naša slika problema o kojem mislimo je cjelovitija. Barem mislimo i vjerujemo: jasnija.

U promišljanju određenog fenomena postavljamo najprije pitanje što je taj fenomen u određenoj situaciji i potom što je fenomen sam po sebi. Fenomen najprije opisujemo, onda počinjemo analizirati, razumijevati, tumačiti, uistinu spoznavati. Za sada našu novu, planetarnu nevolju, pandemiju korone, samo opisujemo. I pokušavamo razabrati što su joj uzroci.

U slučaju korone sam fenomen je lako identificiran, čak i vizualno predstavljen. Odmah je izbilo pitanje: **otkud ova napast?** Do sada smo dobili tri vrste odgovora-hipoteza: korona je rad prirode; ljudsko djelo (virus proizveden u laboratoriju) ili volja više sile (sudbine ili samog Boga).

Ova posljednja tvrdnja se ipak najmanje spominje, jer bi time Svevišnjem bile pripisane zle namjere, zloća, što većina vjernika ne može prihvatiti, jer bi takva heretična misao vodila raskidanju saveza s Bogom i pripisivanje sotoninih namjera Svevišnjem. O tome da je u pitanju priroda govore oni koji su skloni osuvremenjenoj verziji Malthusovih stajališta, po kojima sama priroda vodi računa o ravnoteži i harmoniji, pa je došlo vrijeme da se oslobodi suviška. Ni ova biološki ideja nije previše u opticaju. Oni pak koji su bliski „teorijama zavjere” i svojim vlastitim fantazijama, a najčešće pomažu u širenju panike i udovoljavaju vlastitom nezadovoljstvu, ponajviše vjeruju u moćne demone, otjelovljene u liku pojedinih znanstvenika ili političara, koji nam spremaju propast.

Na sve načine ljudi nastoje naći neki zadovoljavajući odgovor na ovu novu infekciju. No, mi sa svojim udesom potencijalno odavno, zapravo oduvijek živimo. Živimo sa svojom ranjivošću, izloženošću, smrtnošću. I bez prethodnih upozorenja i iskustava, *a priori* znamo za postojanje smrtonosnih virusa, infekcija i bolesti, ali se nismo pripremili. Mnoge, posebno razvijene zemlje su mnogo više uložile u naoružanje (tako bespomoćno u borbi protiv stvarne opasnosti, a ipak ugroženo stanovništvo rijetko spominje te nepotrebne izdatke), nego u znanost, u medicinu posebno.

Uz sve pretpostavke, nisu nam još uvijek znane sve okolnosti. Zato ni uzroke još ne možemo s dovoljno pouzdanja označiti. To je trenutno stanje. Poslije će **svi biti „pametni”**, poslije će se javiti oni koji su „oduvijek znali”, to na sav glas dokazivati. Kao i uvijek.

Govorimo o fenomenu koji nam samo kao oblik nije znan, premda nam je znana bolest kao takva. Govorimo o razvoju korone u njenom pojavljivanju. Mislimo o prisutnoj opasnosti koju svakojaka nagađanja nisu učinila manje nepoznanicom. Ono što je već vrlo jasno jest da opasnost po tijelo kao i uvijek postaje i opasnost po duh, po psihičko stanje subjekta, i da kao i uvijek inficirani duh razara

tijelo. A to jasno pokazuje da je naše postojanje ugroženo. Najprije je nastala ugroza pojedinca, onda problem komunikacije, a iz toga prijete opasnost samoj egzistenciji, koja će u „novom nenormalnom” sigurno doživjeti neugodne transformacije.

U nas je o koroni s filozofske točke najviše pisao **prof. Hrvoje Jurić**. Njegova knjiga, koja je po mojim informacijama već spremna, unijet će novo svjetlo u ovaj tamni fenomen. Meni taj fenomen nije jasan, pa bih za ovu priliku najradije parafrazirao čuvenu Marxovu završnu “Tezu o Feuerbachu”: Filozofi su do sada različito tumačili koronu. Radi se o tome da se korone oslobodimo.

Diskutiranje o urgentnim i dramatičnim situacijama bilo je vrlo prisutno u **filozofiji egzistencijalizma**. U njoj je upozoravano: filozofija se mora suočiti sa aktualnim problemima. Mora odgovoriti na izazove situacije, na izazove svog vremena. Oni donose one probleme i pitanja o kojima je nužno misliti. Otud, iz filozofije egzistencijalizma dolazi i prvi odgovor što nam je činiti: brinuti i odgovarati na moralna pitanja. Ako taj filozofski zadatak malo pojednostavim, onda ću mojem susjedu moći reći da najprije moramo brinuti jedan o drugom, jer je ljudska solidarnost prvi uvjet spasa u svakoj nevolji. Reći ću mu: „We will stick together!”. Ako on kaže „Separately”, i to će biti u skladu s ovdašnjom tradicijom, a i „**novim nenormalnim**”.

13.

Moje postojanje dokazuje Drugi. Bez Drugog koji potvrđuje moju egzistenciju moje stajalište je bezvrijedni solipsizam. Bez iskustva i svjedočanstva Drugog moja egzistencija nije stvarna egzistencija. U tome bi se složila većina filozofa, pogotovo onih koji su bliski filozofiji egzistencije, egzistencijalizmu i neomarksizmu. Moje postojanje dokazuje susret, komunikacija, interakcija. U doba pandemije virusa odjednom se sve izmijenilo. Da parafraziram slavnu Sartreovu riječ: Drugi je Korona. Društvo je mjesecima postojalo samo još u virtualnom prostoru. Baš kao što su mi u djetinjstvu u bajkama koje sam čitao ili gledao bili stvarni junaci tih bajki, iako ih nigdje osim u imaginaciji nisam susretao, tako se u doba „društvene izolacije” ono što mi je do jučer bila stvarnost polako udaljavalo od mene i postajalo moguće samo kao virtualna stvarnost, kao stvarnost koju stvarna gesta više ne dokazuje. Nastao je svijet bez razmjene, zajedničke djelatnosti, bez dodira, bez tjelesnosti. Samo riječ i slika, čija značenja znam i koja osjećam na osnovu ranijih iskustava, na osnovu onoga što je sada bilo sve manje moguće. Što takvo stanje bude duže trajalo, ono što mi je do nedavno bila stvarnost postajat će mi sve dalje, sve manje stvarno. Mogli bismo uskoro postati jedni drugima potpuno imaginarna bića.

Svijet je barem na neko vrijeme postao nedjelatni svijet. Svijet u kojem se preporučuje, a ponegdje i naređuje izolacija, svijet pasivnosti, svijet bez produktivnosti, privremeni svijet obamrlosti. U takvom svijetu je još jedino smrt stvarna, a i ona se pretvorila samo u navođenje statističkih podataka. Ljudi je, kažu, svakako previše, i da ih milijarda ostane bit će ih opet puno, previše (pri takvom računanju svako računa da će preživjeti, umrijet će drugi!), a ovo

doba njihovog prinudnog odsustva dokazuje da su samo balast prirodi: čak ni u ogromnom Londonu nema nesnosne buke, zrak je čišći, voda ponovo pitka, priroda ljepša nego ikada. Korona je ugrozila ljudsku vrstu, a pomogla prirodi. Iz toga može biti izvedena deprimirajuća poduka.

Ali, svijet neće moći biti zadugo takav. Nestat će hrane, presušiti izvori, ni struja ne može zauvijek, sve će prestati sa radom, pa i naše elektroničke spravice, proizvodnja i snabdijevanje će zamrijeti, a ni politika više neće biti moguća, osim kao kontrola i teror. Sve više mislim da su distopijski romani bili djela realista. Iako sam oduvijek bio optimist i jedan od preostalih zagovornika utopije, ono što iskusih u krajnjim situacijama potvrđuje mi da ono što je loše uglavnom bude još gore. Zato previše ne vjerujem da će biti bolje, ne vjerujem ni u naglo sticanje svijesti o okolišu i nuždi pravednijeg društva. U doba korone razbudila se nada u bolji svijet. Ali, brzo će opet doći naša kukavna stvarnost. Ljudska priroda se teško mijenja i većina će se vratiti svojim starim navikama. Čak strahujem da bi egoizam lako mogao postati dominantno moralno načelo. Iz krajnjih situacija malo što pozitivno nastane, a mnogo dobrog nestane. Pandemija korona virusa omogućila je postojanje svjetskog dobrovoljnog zatočeništva. U njemu su oni u samoći sve više sami, oni u daljini još dalji. Što duže bude ovo stanje trajalo, vlastodršci mogu biti sve skloniji despotizmu i porobljavanju. Već su se posvuda pokazali efikasnim samo u donošenju i sprovođenju restriktivnih mjera, a potom „popuštanja”. I u jednom i u drugom slučaju bez dovoljno utemeljenih obrazloženja. Odjednom je postalo bjelodano da je u svakoj postojećoj državi politička vrhuška nekompetentna, svaka odluka političara problematična, a naša sloboda zapravo „uvjetna sloboda”, koja može biti ukinuta „u slučaju potrebe”. Ovi privremeni a za to neovlašteni čuvari naših života morali bi misliti da odgovor na nastalu neslobodu lako može biti nekontrolirana i nezaustavljiva erupciji bijesa. Stvarnost je još tu, samo se primirila. Ideja slobode nije nestala. A opasnosti je mnogo. Ako ne budu pronađena efikasna i dugotrajna rješenja, onda bi se moglo desiti da počne dominirati stvarnost „prirodne selekcije”, okrutno doba preživljavanja najjačih, atavizam koji je latentno uvijek bio prisutan, koji bi mogao postati svijet spašenih a svakojakim frustracijama upropaštenih ljudskih kultura. Pogibelji koje stoje pred čovječanstvom mnogo su veće od trenutne ugroze pandemije. U opasnost je svijet kakav smo poznavali. Što je sada postala naša stvarnost saznat ćemo brzo, čim se odmaknemo od naših elektroničkih spravica, a na još jasniji način kada virus nestane.

Danas je mnogo tekstova o pandemiji, a malo jasnih vizija. Najčešće su ti tekstovi opisivanje općih mjesta, neuvjerljivo mistificiranje, neosnovano spekuliranje, fantaziranje ili neznanje o virusu. Ostalo su više ili manje zanimljivi osobni dojmovi i poneko potresno svjedočanstvo. A nama nadasve treba jasan, učinkovit odgovor, uputa „Što da se radi?” u doba pandemije. I kako iz nje izaći. Sve drugo je povlađivanje užasu, sijanje straha, dokaz neznanja, priča u prazno i produživanje neželjenog stanja.

Znanje i moć su odavno, još u Baconovoj filozofiji, izjednačavani. Točnom se sada pokazuje i obrnuta tvrdnja, po kojoj je neznanje nemoć. Ono što ne znamo o virusu koji hara, kao i o raznim bolestima i infekcijama koje nas tek očekuju, čini nas nemoćnim pred opasnošću i izloženima pogibelji. Zato su nam potrebni jasni odgovori. O svakom problemu kompetentno može govoriti samo onaj koji razumije prirodu problema. Zato u ovom trenutku najradije slušam znanstvenike. Pragmatičnost, racionalizam i etičko držanje nužni su u svakoj krizi, pa i ovoj. Pri čemu je za svakog važno da i u teškim časovima krize i trenutne pandemije sačuva svijest o svojim pravima i sebi samom, a i altruističku brigu o bližnjima. U tome spasonosna može biti samo solidarnost i pravičnost. Ono što je sada i uvijek nadalje potrebno jest etičnost u pristupu sveprisutnoj opasnosti. Da upotrijebim jedan starinski, ali barem nekima još uvijek znakovit izraz: humanizam.

14.

Nova vremena: danas se u Ljubljani završava simpozij na kojem sam učestvovao, sutra otvaram skup o medijima i ludilu u Beogradu, iza nedjelje ću biti na skupu u Zagrebu, a iz kuće nisam mrdnuo! Navikavam se na novu situaciju, a ne bih da postane mojom prirodom. I neće, dokle god se nadam i dok me moja veselost ne napušta. Vraćam se iz samotne šetnje i zapisujem:

Nedjeljni korona haiku

Nigdje kola, nigdje raje.

Samo baje.

This journal is open access and this work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License.